

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci stěžovatele **B. B.**, zastoupeného Mgr. Vladimírem Mrázem, advokátem se sídlem v Praze 1, Konviktská 12, za účasti **Ministerstva vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. 7. 2005, č. j. 63 Az 215/2004 – 25,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Odměna advokáta Mgr. Vladimíra Mráze **se určuje** částkou 1075 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. 7. 2005, č. j. 63 Az 215/2004 – 25, byla zamítnuta žaloba stěžovatele proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 30. 11. 2004, č. j. OAM-3213/VL-10-HA14-2004, jímž byla zamítnuta jeho žádost o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Krajský soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že z obsahu správního spisu vyplývá, že stěžovatel zemi svého původu opustil z ekonomických důvodů, když neměl žádnou práci. O azyl žádal z důvodu legalizace pobytu v České republice, protože by zde chtěl žít a pracovat. Důvody uplatněné stěžovatelem jsou nepodřaditelné zákonným důvodům pro udělení azylu, a ministerstvo proto nepochybil,

jestliže jeho žádost zamítlo jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, neboť stěžovatel neuvedl skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. Podle názoru krajského soudu se ministerstvo žádostí stěžovatele zabývalo odpovědně a svědomitě a vycházelo ze spolehlivého zjištěného stavu věci. Stěžovateli byla dána možnost, aby se před vydáním rozhodnutí vyjádřil k protokolu o pohovoru, případně navrhl jeho doplnění. Z odůvodnění napadeného správního rozhodnutí vyplývá, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahami bylo ministerstvo vedeno při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě kterých rozhodovalo. Rozhodnutí ministerstva má všechny formální náležitosti správního rozhodnutí, když obsahuje jak výrok, tak i odůvodnění a poučení o opravném prostředku.

V kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě stěžovatel uvedl, že ji podává z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Podle jeho názoru ministerstvo nezjistilo přesně a úplně skutečný stav věci. Informace, které si obstaralo jako podklad pro rozhodnutí, jsou neúplné a ta jejich část, která popírá jím tvrzené skutečnosti o sociální situaci v Mongolsku, nebyla ministerstvem zohledněna. Ministerstvo tak postupovalo v rozporu s § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., v platném znění, (dále jen „správní řád“) a nevezalo v úvahu veškeré skutečnosti vztahující se k jeho případu, resp. se v rozhodnutí nevypořádalo se všemi provedenými důkazy a tyto nezhodnotilo ve vzájemné souvislosti. Dále stěžovatel namítal, že se na něj vztahuje překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu, neboť v jeho zemi panují takové poměry, které mu nedovolují navrátit se tam zpět. V doplnění kasační stížnosti dále uvedl, že ministerstvo nezjistilo přesně a úplně skutečný stav uplatňování politických práv a svobod v Mongolsku. V řízení před správním orgánem byl porušen § 3 odst. 3 správního řádu. Tato nesprávná, resp. nedostatečná, úvaha ministerstva, vedla podle názoru stěžovatele k tomu, že se ministerstvo nezabývalo věcí svědomitě a odpovědně. Ministerstvo neshromáždilo dostatečné množství informací o podmínkách ve vlasti stěžovatele, na základě čehož nedokázalo identifikovat prvky odlišující sociální nouzi od obecného nebezpečí, resp. pronásledování. Proto stěžovatel navrhl zrušení napadeného rozsudku, vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení a přiznání kasační stížnosti odkladného účinku.

Ministerstvo ve vyjádření ke kasační stížnosti popřelo její oprávněnost, neboť jak správní rozhodnutí, tak i rozsudek krajského soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. Ministerstvo odkázalo na správní spis, zejména na podání a výpovědi stěžovatele učiněná ve správním řízení, a na vydané rozhodnutí. Skutečnosti uváděné stěžovatelem nelze důvodům pro udělení azylu podřadit a z jeho výpovědi je zřejmé, že jeho problémy ve vlasti byly zapříčiněny výhradně ekonomickými problémy, které však postihují celé hospodářství Mongolska a dotýkají se všech jeho obyvatel bez rozdílu. Legalizace pobytu v České republice nezakládá nárok na mezinárodní ochranu formou azylu. Právní úpravu pobytu cizinců na území České republiky obsahuje zákon č. 326/1999 Sb., v platném znění, jehož institutů měl stěžovatel možnost využít. Stěžovatel v průběhu správního řízení vylíčil skutečnosti, jimiž vymezil oblast úvah ministerstva. Ministerstvo pak vzhledem k tomu, že posoudilo žádost stěžovatele jako zjevně nedůvodnou podle § 16 zákona o azylu, nehodnotilo již překážky vycestování dle § 91 zákona o azylu, neboť aplikace tohoto ustanovení se váže na § 12 zákona o azylu, kterého v daném případě užití nebylo. Proto ministerstvo navrhlo zamítnutí kasační stížnosti pro její nedůvodnost a nepřiznání odkladného účinku.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil

stěžovatel v podané kasační stížnosti a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Zákon o azylu vedle pozitivního vymezení předpokladů pro udělení azylu v § 12, § 13 a § 14 stanoví také vylučující důvody, při jejichž naplnění nelze žadateli azyl udělit. Tyto důvody jsou taxativně stanoveny v § 15 a 16 zákona o azylu. Podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu se žádost o udělení azylu zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel neuvádí skutečnost svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 citovaného zákona.

Stěžovatel v žádosti o udělení azylu i následně při pohovoru uvedl, že v Mongolsku nemohl získat stálé zaměstnání, doma má více sourozenců a rodiče nebyli schopni jej uživit, a proto se rozhodl odjet do České republiky za prací. Do České republiky přicestoval dne 28. 10. 2004 přes Rusko, Bělorusko a Polsko s třicetidenním turistickým vízem. Výslovně potvrdil, že o azyl žádá z důvodu legalizace pobytu na území České republiky, protože zde chce zůstat žít a pracovat. Se státními orgány ani se soukromými osobami v Mongolsku neměl žádné potíže a v případě svého návratu do vlasti se ničeho neobával. Jiné důvody, kvůli kterým opustil vlast a nyní žádá o azyl, neuváděl.

Pokud jde o námitku stěžovatele, že ministerstvo nezjistilo přesně a úplně skutečný stav uplatňování politických práv a svobod v Mongolsku a že neshromáždilo dostatečné množství informací o podmínkách ve vlasti stěžovatele, na základě čehož nedokázalo identifikovat prvky odlišující sociální nouzi od obecného nebezpečí, resp. pronásledování, je tato nedůvodná. Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že stěžovatel ve správním řízení neuváděl žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. Proto se ministerstvo nemuselo ve svém rozhodnutí zabývat stavem uplatňování politických práv a svobod v Mongolsku a nebylo ani povinno shromažďovat informace o podmínkách v zemi původu stěžovatele. Jak již Nejvyšší správní soud opakovaně judikoval (viz. rozsudek ze dne 20. 11. 2003, sp. zn. 2 Azs 27/2003, uveřejněno pod č. 181/2004 Sb. NSS a rozsudek ze dne 18. 12. 2003, sp. zn. 5 Azs 22/2003) správní orgán má povinnost zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu jen tehdy, jestliže žadatel o udělení azylu alespoň tvrdí, že existují důvody v tomto ustanovení uvedené, případně neuvádí jen důvody ekonomické. V opačném případě žádost jako zjevně nedůvodnou zamítne. Nedojde-li k zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné ve lhůtě do třiceti dnů od zahájení správního řízení, vydá správní orgán rozhodnutí podle ust. § 12 zákona o azylu s dalšími akcesorickými výroky, tj. existencí překážky vycestování. To ovšem neznamená, a že žádného ustanovení zákona tak nelze dovodit, že by správnímu orgánu za této situace vznikla povinnost, aby sám domýšlel právně relevantní důvody pro udělení azylu žadatelem neuplatněné a posléze k těmto důvodům činil příslušná skutková zjištění. Povinnost zjistit skutečný stav věci podle ustanovení § 32 správního řádu má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl. Ministerstvo si pro rozhodnutí opatřilo dostatek podkladů, když vycházelo z tvrzení stěžovatele uváděných v návrhu na zahájení řízení a v pohovoru k důvodům návrhu. S podklady pro rozhodnutí měl stěžovatel možnost se seznámit a vyjádřit se k nim. Této možnosti využil, s obsahem protokolu o pohovoru vyjádřil souhlas a nežádal jeho doplnění ani změny. Takto zjištěný skutkový stav nelze, zejména s ohledem na skutečnosti uvedené stěžovatelem ve správním řízení, považovat za nedostačující pro rozhodnutí ve věci. Proto Nejvyšší správní soud v řízení neshledal vadu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Další námitka stěžovatele, že se na něj vztahuje překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu, neboť v jeho zemi panují takové poměry, které mu nedovolují navrátit se tam zpět, je podle Nejvyššího správního soudu nepřijatelná. Porovnáním obsahu žaloby a kasační stížnosti Nejvyšší správní soud zjistil, že tuto námitku stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud z důvodů výše uvedených podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

O stěžovatelem podaném návrhu, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek podle ust. § 107 s. ř. s., Nejvyšší správní soud nerozhodl, neboť se jedná o věc, která byla vyřízena v souladu s ust. § 56 odst. 2 ve spojení s § 120 s. ř. s. přednostně.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení a ministerstvu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

Stěžovateli byl pro řízení o kasační stížnosti soudem ustanoven zástupcem advokát a podle § 35 odst. 7 s. ř. s. platí v takovém případě odměnu advokáta včetně hotových výdajů stát. Podle § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, náleží advokátovi odměna za jeden úkon právní služby (doplnění kasační stížnosti) 1000 Kč (§ 11 odst. 1 písm. d) citované vyhlášky) a podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky náhrada hotových výdajů v částce 75 Kč, celkem tedy 1075 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. března 2006

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu

